

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΓΕΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΕΣΟΔΩΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΙΛΥΣΗΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

Καλλιθέα 03-09-2014

Αριθμός απόφασης:2589

Ταχ. Δ/νση : Αριστογείτονος 19
Ταχ. Κώδικας : 176 71 - Καλλιθέα
Τηλέφωνο : 210 9586156
ΦΑΞ : 210 9531321

ΑΠΟΦΑΣΗ

Ο ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ ΕΠΙΛΥΣΗΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

Έχοντας υπ' όψη:

1. Τις διατάξεις :

α. Του άρθρου 63 του ν. 4174/2013 (ΦΕΚ Α' 170).

β. Της αριθ. Δ6Α1118225 ΕΞ 2013/24.07.2013 Απόφασης του Γενικού Γραμματέα Δημοσίων Εσόδων του Υπουργείου Οικονομικών (ΦΕΚ Β' 1893) «Καθορισμός της διάρθρωσης και των αρμοδιοτήτων της Υπηρεσίας Εσωτερικής Επανεξέτασης της Γενικής Γραμματείας Δημοσίων Εσόδων, καθώς και απαραίτητων λεπτομερειών λειτουργίας αυτής».

γ. Της αριθ. Δ6Α1198069 ΕΞ 2013/30.12.2013 Απόφασης του Γενικού Γραμματέα Δημοσίων Εσόδων του Υπουργείου Οικονομικών (ΦΕΚ Β' 3367) «Μετονομασία και ανακαθορισμός των αρμοδιοτήτων και της εσωτερικής διάρθρωσης της Υπηρεσίας Εσωτερικής Επανεξέτασης της Γενικής Γραμματείας Δημοσίων Εσόδων του Υπουργείου Οικονομικών».

δ. Της ΠΟΛ 1002/31.12.2013 Απόφασης του Γενικού Γραμματέα Δημοσίων Εσόδων (ΦΕΚ Β' 55/16-1-2014).

2. Το άρθρο 50 του ν 4238/2014 (ΦΕΚ Α' 38).

3. Την ΠΟΛ 1066/27-2-2014 Εγκύκλιο της Γενικής Γραμματείας Δημοσίων Εσόδων του Υπουργείου Οικονομικών.

4. Την αριθ. Δ.Ε.Δ. 12895 ΕΞ 2014/ 9-4-2014 απόφαση του προϊσταμένου της Διεύθυνσης Επίλυσης Διαφορών «Παροχή εξουσιοδότησης υπογραφής» (ΦΕΚ Β' 975).

5. Την από και με αριθμό πρωτοκόλλου ενδικοφανή προσφυγή του του, ΑΦΜ,,, κατά της υπ' αριθ. /2013 Απόφασης Επιβολής Προστίμου Φ.Π.Α. του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. με την οποία επιβλήθηκε σε βάρος του προσφεύγοντος πρόστιμο συνολικού ποσού 6480,00€ για τη διαχειριστική περίοδο 01/01-31/12/2002 και τα προσκομιζόμενα με αυτήν σχετικά έγγραφα.

6. Την υπ' αριθ./2013 Απόφαση Επιβολής Προστίμου Φ.Π.Α. του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. διαχειριστικής περιόδου 01/01-31/12/2002, της οποίας ζητείται η ακύρωση, καθώς και την απόοικεία έκθεση ελέγχου.
7. Τις απόψεις της ανωτέρω φορολογικής αρχής.
8. Την από εισήγηση του Α1 τμήματος της Υπηρεσίας μας.

Με την υπ' αριθ./2013 προσβαλλόμενη Απόφαση Επιβολής Προστίμου Φ.Π.Α. του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. επιβλήθηκε σε βάρος του προσφεύγοντος πρόστιμο συνολικού ποσού 6480,00€ για τη διαχειριστική περίοδο 01/01-31/12/2002 σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 6 & 9 του ν. 2523/1997 λόγω παράβασης των διατάξεων των άρθρων 2 παρ.1, 12, 18 παρ. 2, 9 του ΚΒΣ σε συνδυασμό με τις διατάξεις του άρθρου 19 του ν.2523/97 και 32 του ν.2859/2000 (κώδικας Φ.Π.Α.). Ο προσφεύγων αρχικά είχε περαιώσει την χρήση αυτή αποδεχόμενος το με αρ./2005 ειδικό σημείωμα περαίωσης του ν.3259/2004. Το Πρόστιμο επεβλήθη λόγω της διαπίστωσης μετά την περαίωση με βάση «νέα στοιχεία» κατ' εφαρμογή των άρθρων 68 παρ. 2 του ΚΦΕ και 49 παρ. 3 του Φ.Π.Α.) από την φορολογική αρχή της λήψης και της παράνομης έκπτωσης Φ.Π.Α. από τον προσφεύγοντα με βάση ένα εικονικό στο σύνολό του φορολογικό στοιχείο και συγκεκριμένα του Τ.Π.Υ./2002 καθαρής αξίας 12.000€ πλέον Φ.Π.Α. 2160,00€ από την φερόμενη επιχείρηση «.....».

Ο προσφεύγων, με την υπό κρίση ενδικοφανή προσφυγή, ζητά την ακύρωση ή άλλως την τροποποίηση της παραπάνω Απόφασης Επιβολής Προστίμου Φ.Π.Α. του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. προβάλλοντας τους παρακάτω λόγους :

1^{ος} Λόγος

Η έκθεση ελέγχου συντάσσεται σε τρία αντίγραφα και περιέχει πληροφορίες, διαπιστώσεις, συγκρίσεις και πορίσματα σύμφωνα με τις διατάξεις άρθρου 21}1β ΠΔ 16/89 που στην συγκεκριμένη περίπτωση ελλείπουν. Ακόμη η συμπληρωματικά πράξη προσδιορισμού Φ.Π.Α. είναι πλημμελής και ακυρωτέα επειδή στηρίζεται σε δελτίο πληροφοριών και έκθεση ελέγχου του 4^{ου} Ειδικού συνεργείου Ελέγχου της Γενικής Γραμματείας φορολογικών και τελωνιακών θεμάτων του Υπουργείου Οικονομικών που αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα της έκθεσης ελέγχου και αναγράφει ότι επισυνάπτεται η έκθεση ελέγχου που δεν μας κοινοποιήθηκαν τα συνημμένα της εκθέσεως ελέγχου και ούτε μας επιδόθηκε η εντολή ελέγχου.

Σύμφωνα με τις διατάξεις άρθρου 51 Ν. 2859/2000 η πράξης Φ.Π.Α. που εκδίδεται σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 40 και 50 κοινοποιούνται στον υπόχρεο μαζί με την σχετική έκθεσης ελέγχου που σημαίνει ότι διενεργείται πρώτα φορολογικός έλεγχος κατά τον οποίο έχουμε δύο τουλάχιστο επάλληλες φάσεις, την φάση της διεξαγωγής του ελέγχου, την φάση της κατάρτισης της έκθεσης ελέγχου, που η μεν πρώτη περιέχει την διενέργεια των αναγκαίων ελεγκτικών επαληθεύσεων και διασταυρώσεων που στοχεύουν στην εξακρίβωση γεγονότων, καταστάσεων και την συλλογή στοιχείων και αποδείξεων δηλαδή ερευνάται η αλήθεια των πραγματικών περιστατικών που περιλαμβάνει τις διαπιστώσεις αναφορικά με την ύπαρξη των επικαλούμενων γεγονότων, αν δηλαδή τα πραγματικά περιστατικά που καταλήγουν στην απόδοση των παραβάσεων πράγματι έλαβαν χώρα, η δε δεύτερη αποτελεί

ντοκουμέντο όπου παρουσιάζονται γεγονότα και καταστάσεις, στοιχεία και αποδείξεις, αξιολογήσεις και πορίσματα και επιπλέον είναι Δημόσιο έγγραφο με κύρος που αντλεί από τις διατάξεις άρθρων 146, 147, 149, 169, 170 και 171 Ν. 2717/1999, συνεπώς τα αποτελέσματα του ελέγχου ήτοι οι διαπιστώσεις των ελεγκτικών οργάνων, τα εξευρεθέντα κρίσιμα στοιχεία, τα εξ' αυτών συναγόμενα συμπεράσματα καταγράφονται στην σχετική έκθεση ελέγχου κατά τρόπο σαφή και συγκεκριμένα έτσι που να μην αφήνονται αμφιβολίες για την διάπραξη, το είδος δια της οποίας επιβάλλεται μετ' έλεγχο πρόστιμο Φ.Π.Α., γι' αυτό επιβάλλεται η πληρότητα της έκθεσης ελέγχου κατά τρόπο δυνάμενο να στηρίξει μια επαχθή για τον υπόχρεο εγγραφή, αφού κατά κανόνα η φορολογική αρχή φέρει το βάρος της απόδειξης της φορολογικής εγγραφής. (Βλέπε άρθρα 21 και 22 Π.Δ 16/89 για το περιεχόμενο της έκθεσης ελέγχου.)

Από τις διατάξεις Ν. 2859/2000, Ν. 2238/94, ΠΔ 186/92 και Ν 2523/97 σε συνδυασμό με τις διατάξεις άρθρων 19 έως 21 ΠΔ 16/89 (ΦΕΚ 6Α/5-1-89) σαφώς προκύπτει ότι η έκθεση ελέγχου πρέπει να περιέχει αιτιολογία πειστική και εμπεριστατωμένη σε θέματα κρίσιμα για να μπορούν αυτά να καταλήξουν σε έκδοση πράξης προστίμου Φ.Π.Α.

Η εξήγηση και η δικαιολόγηση των πραγματικών περιστατικών πρέπει να είναι σαφής όταν μάλιστα η επιβολή προστίμου Φ.Π.Α. είναι επαχθής για τον φορολογούμενο.

Έτσι η διάγνωση από τα φορολογικά όργανα της έκτασης των αποδιδομένων παραβάσεων και του νομικού χαρακτηρισμού των δια της υπαγωγής των σε κάποιο σχετικό άρθρο όπου εμπίπτουν, απαιτεί ως εκ της φύσεως για πρόστιμο ΦΠΑ πλήρη και επαρκή αιτιολογία που να αναφέρεται τόσο στην διερμήνευση του νόμου όσον και στην διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών και σε καμιά περίπτωση υποθετικά περιστατικά δεν μπορούν να αποτελέσουν τεκμήριο και τρόπο υπολογισμού του αριθμού των αποδιδομένων παραβάσεων, και σε καμιά περίπτωση επίσης δεν επιτρέπεται στον φορολογικό έλεγχο να μην αποδεικνύει το ορθό του υπολογισμού του.

Το πρόστιμο ΦΠΑ επιβάλλεται επί πραγματικών παραβάσεων και όχι επί πλασματικών ή υποθετικών τοιούτων.

Η έκθεση ελέγχου η οποία ως γνωστό παράγει πλήρη απόδειξη εξαρτάται από το αυστηρώς αιτιολογημένο περιεχόμενο της.

Η αιτιολογία του φορολογικού ελέγχου στην έκθεση φορολογίας ΦΠΑ στην προκειμένη περίπτωση όχι μόνον αποτυπείται κατά τρόπο πλημμελή και μη ορθό αλλά είναι και προϊόν αυθαιρέτων κρίσεων κατά τις ελεγκτικές εκτιμήσεις και επαληθεύσεις αφού ο καταλογισμός των αποδιδομένων παραβάσεων όπου χαρακτηρίστηκαν τα βιβλία μου ΑΝΑΚΡΙΒΗ έγινε βάσει τεκμηρίων που δεν δικαιολογούν κατά τα δεδομένα της κοινής πείρας των βάσει αυτών και το δι' αυτών συναγόμενο συμπέρασμα αφού δεν υφίσταται ούτε καν λογική σχέση και συνέχεια μεταξύ δεδομένων και καταλογιζομένων. Κατ' αρχήν δεν πρόκειται περί επιχειρήσεως που δεν είχε νομική, πραγματική στην περίπτωση μας και φορολογική υπόσταση καθ' όσον και νομίμως συνεστήθη κατά τις διατάξεις του Ν. 2859/2000 και νομίμως υπέβαλε στην αρμόδια Δ.Ο.Υ. δηλώσεις έναρξης εργασιών, μεταβολών, μισθωτήρια επαγγελματικών εγκαταστάσεων και ακολούθως θεώρησε φορολογικά βιβλία και στοιχεία αφού ελέγχθηκαν και επαληθεύθηκαν όλα τα στοιχεία περί πραγματικής υπόστασης

της επιχείρησης (Υ.Ο. 1001642/18/0015/ΠΟΛ 1007/8-1-90). Κατά δεύτερο λόγο **δεν είναι αιτιολογία η αδυναμία διαπίστωσης** αν κατείχε η επιχείρηση στοιχεία αγοράς ή αγορές που κατά το περιεχόμενο τους ήταν όμοια με αυτά του επίμαχου ΤΠΥ, για να αποδειχθεί η συνδρομή της πραγματικής προϋποθέσεως των αποδιδόμενων παραβάσεων της μη πραγματικής πώλησης των αγαθών και της μη παραλαβής αυτών από την επιχείρηση μου, αφού δεν μπορεί και λογιστικά να αποκλεισθεί η αγορά τέτοιων υπηρεσιών από μόνο την επίκληση των τυχόν παράνομης δραστηριότητας του εκδότη που συνίσταται στην μη επίδειξη των βιβλίων και στοιχείων η οποία είναι απλώς μια παράβαση που επισύρει εις βάρος του τις κυρώσεις του φορολογικού νόμου, και από την διαπίστωση **όχι απόδειξη** μετά περίπου εννέα χρόνια από την διενέργεια των συναλλαγών ότι αυτός δεν διέθετε επαγγελματικές εγκαταστάσεις που δεν αποκλείεται να είχε και να μην τις δήλωσε, από την μη απασχόληση προσώπων που δεν είναι αποδεδειγμένο γεγονός, από την μη έλλειψη μεταφορικών μέσων που δεν αποκλείει την χρησιμοποίηση τέτοιων τρίτων. Ακόμη ο φορολογικός έλεγχος αποφεύγει να αναφερθεί στο εάν έκαμε αυτοψία στην επιχείρηση μου και διαπίστωσε την μη αγορά των συγκεκριμένων υλικών και υπηρεσιών διότι εάν το έκαμε θα διαπίστωνε ότι αυτά αγοράσθηκαν από την επιχείρηση μου και ότι η ανώμαλη δραστηριότητα του εκδότη δεν σημαίνει αυτομάτως και την ενοχή του λήπτη χωρίς να εξετασθεί εάν ο λήπτης τελούσε καλή τι πίστη.

Η αναφορά των στοιχείων από τα οποία άντλησε την κρίση του δεν είναι τίποτε άλλο παρά υποθετικοί συλλογισμοί και αφηρημένα περιστατικά και βεβαίως σε καμιά περίπτωση δεν οδηγούν όχι στην διαπίστωση που και αυτή δεν υπάρχει, αλλά στην απόδειξη ότι τα αγαθά δεν αγοράσθηκαν από την επιχείρηση μου.

Ουσιαστικά η προσβαλλόμενη πράξη προστίμου Φ.Π.Α. για να στηρίξει την κρίση της δια της εκθέσεως ελέγχου στηρίχθηκε σε αόριστα περιστατικά και στα δεδομένα της κοινής πείρας, η απόδειξη όμως δεν μπορεί να στηρίζεται σε τέτοια στοιχεία.

Δεν υπάρχει πλήρης και εμπειριστατωμένη επιχειρηματολογία για την απόδειξη ότι πράγματι συμμετείχε η επιχείρηση μου στην δημιουργία εικονικών συναλλαγών και ότι συνεβλήθει μόνον κατ' επίφαση με την επιχείρηση

Είναι προφανές ότι ο φορολογικός έλεγχος αρκέσθηκε αποκλειστικά μόνον στην πιθανολόγηση η οποία δεν είναι απόδειξη.

Ο αποδεχόμενος εικονικά φορολογικά στοιχεία πρέπει να τελεί σε γνώση της εικονικότητας, άλλως δεν υφίσταται αδίκημα.

Η φορολογική Αρχή όταν η συναλλαγή έχει γίνει από υπαρκτά πρόσωπα δεν μπορεί να επικαλεσθεί ότι ο πωλητής δεν είχε αγορές δεδομένου ότι παρέλαβε τα εμπορεύματα ο αγοραστής ούτε να υποστηρίξει ότι η συναλλαγή έγινε από άλλα πρόσωπα εάν δεν αποδείξει ποια ήταν τα πρόσωπα αυτά ή να το θεμελιώσει ευθέως και όχι συμπερασματικά.

Η κρίση περί της εικονικότητας μιας εμπορικής συναλλαγής πρέπει να στηρίζεται στην συνολική αξιολόγηση και εκτίμηση όλων μαζί των στοιχείων που επικαλείται η φορολογική Αρχή και όχι στην εκτίμηση μεμονωμένα κάθε αποδεικτικού στοιχείου.

Ύπαρξη απόφασης για τον εκδότη, με την οποία γίνεται δεκτό ότι η φορολογική Αρχή δεν απέδειξε την εικονικότητα της συναλλαγής, αν και έφερε το σχετικό βάρος. Υποχρέωση της φορολογικής αρχής να προβαίνει σε αυτοτελή έλεγχο στο λήπτη και να μην καταλογίζει σε βάρος του παράβαση, με μόνες τις διαπιστώσεις από τον έλεγχο σε βάρος του εκδότη. Η από το Δημόσιο στα δικόγραφα του παραπομπή στις σελίδες της έκθεσης ελέγχου, χωρίς αναφορά και ανάλυση σε αυτά των αιτιάσεων του, καθιστά τον ισχυρισμό αόριστο και άρα αβάσιμα προβαλλόμενο.

Για υπαρκτές συναλλαγές δεν είχαμε κανένα λόγο και δεν μπορούσαμε να έχουμε, πλην αυτών που ο νόμος μας επιτρέπει, για να ερευνήσουμε μια ενδεχόμενη εικονικότητα των ληφθέντων φορολογικών στοιχείων ως προς τα στοιχεία του προμηθευτή (άρθρο 18)9 ΠΔ 186/92, άρθρο 85 Ν 2238/94 και άρθρο 58 Ν 2859/2000).

Είναι φανερό από τα παραπάνω ότι ως λήπτης των επίμαχων φορολογικών στοιχείων, ενηργήσαμε με όσα ο νόμος μας επιτρέπει να πράξουμε, τελώντας σε καλή πίστη, μη συμμετέχοντας στην λήψη εικονικών στοιχείων.

Αν εγνώριζα ότι η πωλήτρια επιχείρηση δεν ενεργούσε τις πωλήσεις υπηρεσιών διαλογαριασμό της, παρά την έκδοση ΤΔΑ, αλλά ότι οι πωλήσεις των υπηρεσιών ήταν άλλων επιχειρήσεων σίγουρα θα προβαίναμε στις ενέργειες που ορίζει ο νόμος και ειδικότερα σε αυτές που ορίζουν οι διατάξεις άρθρου 12 παράγραφος 5 ΠΔ 186/92.

Σε κανένα σημείο όμως δεν αναφέρονται στην επιχείρηση μου ως λήπτρια του επίμαχου φορολογικού στοιχείου ότι τελούσα σε γνώση της υποστηριζόμενης εικονικότητας, αντιθέτως μάλιστα βεβαιώνεται και έτσι είναι αποκλεισμός μου από τέτοια ενέργεια.

Άλλωστε κάτι τέτοιο δεν μπορεί να συνδεθεί με κανένα αποδεικτικό στοιχείο διότι πράγματι δεν συμμετείχα σε εικονικές συναλλαγές με υπαιτιότητά μου.

Ως αγοραστής υπηρεσιών με τα επίμαχα φορολογικά στοιχεία δεν τελούσα σε γνώση τα όσα ο εμφανιζόμενος στα ίδια φορολογικά στοιχεία πωλητής προφανώς είχε μεθοδεύσει.

Κατά τους χρόνους των συναλλαγών με το επίμαχο φορολογικό στοιχείο ήμουν πεπεισμένος ότι συναλλάχθηκα με τον εμφανιζόμενο σε αυτά εκδότη-προμηθευτή και αυτό αποδεικνύεται από τις συγκεντρωτικές καταστάσεις τιμολογίων που υπέβαλλα στην αρμόδια για την φορολογία μου Δ.Ο.Υ.

Από τα πραγματικά περιστατικά που αναφέρονται κατά ολοφάνερο τρόπο αποδεικνύεται ότι η επιχείρηση μου δεν υπέπεσε στην αποδιδόμενη παράβαση αφού καμιά αγορά δεν διαπιστώθηκε χωρίς να έχει εκδοθεί το από τον Κ.Β.Σ. προβλεπόμενο στοιχείο και τα στοιχεία που εκδόθηκαν από τους προμηθευτές ελάβαμε τις υπηρεσίες εις το ακέραιο, και συνεπώς αυτή (παράβαση) δεν προκύπτει από βάσιμα, αποδεικτικά, και ασφαλή στοιχεία, και τα αντίθετα που υποστηρίζονται μόνον στην κατηγορία των υποψιών βρίσκουν έδαφος εφαρμογής.

2^{ος} Λόγος

Ως ουσιώδης τύπος της διαδικασίας απαιτείται η συμφωνία του προϊσταμένου Δ.Ο.Υ. και του υπόχρεου για τον τόπου στον οποίο θα πραγματοποιηθεί ο έλεγχος, η παράλειψη αυτή επάγεται ακυρότητα της εν λόγω εκθέσεως και καθιστά, ως εκ τούτου, νομικώς πλημμελή την επί της εκθέσεως αυτής ερειδομένη πράξη προστίμου ΦΠΑ.

3^{ος} Λόγος

Η έκθεση κατάσχεσης είναι πλημμελής με συνέπεια η πράξη ΦΠΑ να είναι νομικά πλημμελής, η έλλειψη δε του στοιχείου αυτού ως αναγομένου στην ασφάλεια των εννόμων σχέσεων, ανεξαρτήτως άλλων συνεπειών, επάγεται για την ασφάλεια των εννόμων σχέσεων ακυρότητα, της κατά τον τρόπο αυτό ατελώς διοικητικής βουλήσεως, με συνέπεια η πράξη προστίμου ΦΠΑ να είναι πλημμελής και ακυρωτέα.

4^{ος} Λόγος

Η κλήση προς ακρόαση που μας κοινοποιήθηκε δεν μπορεί να θεωρηθεί δημόσιο έγγραφο και να παράγει έννομα αποτελέσματα με συνέπεια να είναι πλημμελής και ακυρωτέα η πράξη προστίμου ΦΠΑ.

5^{ος} Λόγος

Κατά τις διατάξεις άρθρου 18{9 Π.Δ. 186/92 (βλέπε Π.Δ. 134/96 άρθρο 10) το βάρος της απόδειξης της συναλλαγής φέρει τόσον ο εκδότης όσον και ο λήπτης του στοιχείου, οι οποίοι δικαιούνται να επιβεβαιώνουν τα αναγκαία στοιχεία του συμβαλλόμενου από την δήλωση έναρξης εργασιών ή από άλλο πρόσφορο αποδεικτικό στοιχείο. Βεβαίως η επιχείρηση ελέγχθηκε από την εταιρία μας με ενέργειες που απαριθμούνται στο νόμο (άρθρο 18 ΠΔ 186/92 και άρθρο 85 Ν 2238/1994) και αποδείχθηκε ότι ήταν κατά τους επίμαχους χρόνους υπαρκτό φορολογικώς πρόσωπο που είχε θεωρήσει νομίμως φορολογικά στοιχεία σε Δ.Ο.Υ.

6^{ος} Λόγος

Ο αντικειμενικός τρόπος προσδιορισμός του επιβλητέου προστίμου ΦΠΑ αντίκειται, αφενός στο άρθρο 20{1 του Συντάγματος, αφετέρου στην κατοχυρωμένη από το Σύνταγμα (άρθρο 25{1) και το Κοινοτικό Δίκαιο αρχή της αναλογικότητας (άρθρο 6 Ε.Δ.Σ.Α. δικαίωμα σε δίκαιη δίκη).

Ο προσφεύγων υπέβαλλε το με Α.Π...../2014 Συμπληρωματικό Υπόμνημα, με το οποίο ισχυρίστηκε ότι ο «.....» ανέλαβε την ηλεκτρολογική εγκατάσταση στο υπό ανέγερση κτίσμα με την με αρ./2001 οικ. άδεια, προσκομίζοντας την με αρ./2001 άδεια οικοδομής της Διεύθυνσης Πολεοδομίας και την με Α.Π./2003 Απόφαση του τμ. Βιομηχανίας και Ορυκτού Πλούτου της για την χορήγηση άδειας λειτουργίας μηχανουργείου, στοιχεία που δεν χρίζουν περαιτέρω επεξήγησης-ακρόασης.

Επί της παραπάνω ενδικοφανούς προσφυγής, η οποία κατατέθηκε εμπρόθεσμα (εντός της προθεσμίας που ορίζουν οι διατάξεις της παρ. γ του άρθρου 50 του ν. 4238/2014 όπως προστέθηκε με την παρ. 3 του άρθρου 184 του ν. 4261/2014 και της Εγκύκλιου ΠΟΛ 1142/15-05-2014, και μετά την μελέτη των προβαλλόμενων λόγων της ενδικοφανούς προσφυγής, τις απόψεις που διατύπωσε ο υπόχρεος στο με Α.Π...../2014 Συμπληρωματικό Υπόμνημα που υπέβαλλε, και τα στοιχεία που συνυπέβαλλε τα οποία δεν χρίζουν περαιτέρω επεξήγησης-ακρόασης, τις απόψεις της αρμόδιας φορολογικής αρχής και την αξιολόγηση όλων των υφιστάμενων στο σχετικό φάκελο εγγράφων, επαγόμεστε τα ακόλουθα:

Ως προς το παραδεκτό

Η προσφεύγουσα υπέβαλε Αίτηση Διοικητικής Επίλυσης της διαφοράς κατά των προσβαλλόμενων ΑΕΠ ΚΒΣ/2013, Πράξης Προσδιορισμού Φ.Π.Α./2013, Πρόστιμο ΦΠΑ του άρθρου 6 του ν. 2523/97 με αρ./2013 και Φύλλου Ελέγχου Προσδιορισμού Φόρου Εισοδήματος οικ. έτους 2003 με αρ/2013, με χωριστό δικόγραφο για κάθε πράξη ενώπιον της Επιτροπής Διοικητικής Επίλυσης Φορολογικών Διαφορών του άρθρου 70Α του ν. 2238/94, η οποία όμως δεν συζητήθηκε στην ανωτέρω επιτροπή μέχρι την 31-12-2013.

Βάσει της ΠΟΛ 1152/2012 Υπ. Οικ. «Ο υπόχρεος, σε βάρος του οποίου εκδόθηκε πράξη καταλογισμού φόρου ή πράξη επιβολής οποιασδήποτε κυρώσεως για παράβαση της φορολογικής εν γένει νομοθεσίας, μπορεί, αν αμφισβητεί την ορθότητά της, ως προς τον κύριο φόρο, τέλος ή εισφορά ή ως προς τον καταλογισμό της οικείας παράβασης, να ζητήσει, με αίτησή του απευθυνόμενη στην Επιτροπή Διοικητικής Επίλυσης Φορολογικών Διαφορών (Ε.Δ.Ε.Φ.Δ.), τη διοικητική επίλυση της διαφοράς. Η Επιτροπή επιλαμβάνεται της διοικητικής επίλυσης του συνόλου των διαφορών των καταλογιστικών πράξεων που αφορούν τον ίδιο έλεγχο, εφόσον η διαφορά σε μία τουλάχιστον από αυτές καθιστά την Επιτροπή αρμόδια ή αποκλειστικά αρμόδια για τη διοικητική επίλυση αυτής.»

Εκ των προσβαλλόμενων με χωριστά δικόγραφα, το Φύλλο Ελέγχου Προσδιορισμού Φόρου Εισοδήματος οικ. έτους 2003 με αρ/2013 περιλαμβάνει καταλογισθέν κύριο φόρο, ήτοι διαφορά, ύψους 55.276,81€ δηλαδή μεγαλύτερης των 50.000€. Κατόπιν αυτού νομίμως, καίτοι με διαφορετικά δικόγραφα, εισήχθησαν προς εξέταση το σύνολο των παραπάνω πράξεων ως προερχόμενων από τον ίδιο έλεγχο.

Με την περίπτωση γ' όπως αυτή προστέθηκε στο [άρθρο 50 του ν. 4238/2014](#), ορίζεται ότι οι διατάξεις των εδαφίων 1 και 2 της παραγράφου α' του παρόντος άρθρου εφαρμόζονται και για υποθέσεις που είχαν εισαχθεί στην Επιτροπή Διοικητικής Επίλυσης Διαφορών του άρθρου 70Α του ν. 2238/1994, με αίτημα διοικητικού συμβιβασμού, και δεν εξετάστηκαν από αυτή έως τις 31.12.2013, εφόσον ο φορολογούμενος δεν έχει ασκήσει σχετική προσφυγή ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων ή έχει παραιτηθεί από προσφυγή που ασκήθηκε σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου τέταρτου του ν. 4183/2013 (Α'186). Η σχετική αίτηση του

φορολογούμενου προς την Υπηρεσία Εσωτερικής Επανεξέτασης του άρθρου 63 του ν. 4174/2013 (Α' 170) εξετάζεται μόνο εφόσον υποβληθεί εντός αποκλειστικής προθεσμίας ενός μηνός από τη δημοσίευση του παρόντος νόμου (5.5.2014).

Συνεπώς και υπό τις ανωτέρω προϋποθέσεις, οι υποθέσεις που εισήχθησαν με αίτημα διοικητικού συμβιβασμού ενώπιον της Επιτροπής Διοικητικής Επίλυσης Διαφορών του άρθρου 70 Α του ν. 2238/1994 (Ε.Δ.Ε.Φ.Δ.) και δεν εξετάστηκαν έως την 31.12.2013, δύνανται να εξετάζονται από την Διεύθυνση Επίλυσης Διαφορών, κατόπιν υποβολής μέσω της αρμόδιας φορολογικής αρχής σχετικής αίτησης του φορολογούμενου, η οποία αποφαινεται στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας του άρθρου 63 του ν. 4174/2013 εντός αποκλειστικής προθεσμίας δύο μηνών, μετά την οποία η αίτηση θεωρείται ότι έχει σιωπηρά απορριφθεί. Επισημαίνεται ότι τα οριζόμενα στην ως άνω νέα περίπτωση γ' του άρθρου 50 του ν.4238/2014, δεν καταλαμβάνουν τις αιτήσεις που υποβλήθηκαν ενώπιον της Ε.Δ.Ε.Φ.Δ. στο πλαίσιο του δικαστικού συμβιβασμού.

Εν προκειμένω ο προσφεύγων παραιτούμενος από τις προσφυγές, κατέθεσε ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου δήλωση Παραίτησης με αρ. ΥΠΧ/2014 της, υπέβαλλε αιτήσεις (ενδικοφανείς προσφυγές του άρθρου 63/ ν.4174/2013) με Α.Π.,,/2014, χωριστές για κάθε πράξη ενώπιον της Υπηρεσίας μας, οι οποίες συνεπεία της νομίμου υποβολής τους προς την επιτροπή του άρθρου 70^Α του ΚΦΕ και τηρουμένης της διαδικασίας που ορίζεται στην περίπτωση γ' όπως αυτή προστέθηκε στο [άρθρο 50 του ν.4238/2014](#), **παραδεκτώς εισήχθησαν προς εξέταση στην υπηρεσία μας.**

Τα συμπεράσματα του ελέγχου της Δ.Ο.Υ. περί της εικονικότητας της επίμαχης συναλλαγής με την επιχείρηση «.....» βασίστηκαν στην από έκθεση του 4^{ου} Ειδικού Συνεργείου Ελέγχου του Επιθεωρητή από την οποία προκύπτει ότι ο επιτηδευματίας του «εκδότης» του στοιχείου, καθαρής αξίας 12.000€ ήταν στην χρήση 2002 πρόσωπο φορολογικά μεν υπαρκτό, **συναλλακτικά όμως ανύπαρκτο** καθώς όπως προκύπτει από τα παρατιθέμενα πραγματικά περιστατικά εμφανίζεται να εξασκεί πλήθος διαφορετικών αντικειμένων (ετερόκλητη δραστηριότητα), χωρίς εξειδικευμένο προσωπικό και γνώσεις, από το τέλος του 2001 εγκατέλειψε την έδρα του επί της οδού στην και εξαφανίστηκε εξακολουθώντας όμως να εκδίδει και να λαμβάνει στοιχεία έως και το 2006, δεν έχει υποβάλλει δηλώσεις εισοδήματος, ΦΠΑ και λοιπών φορολογιών.

Με βάση τα παρατιθέμενα στην παραπάνω έκθεση στοιχεία η φορολογική αρχή προέβη στον καταλογισμό παραβάσεων στον εκδότη για την έκδοση εικονικών στο σύνολό τους φορολογικών στοιχείων, ενώ βάσει των διατάξεων του άρθρου 19 του ν.2523/97 (σχετική η απόφαση του Σ.τ.Ε.με αριθμό 116/2013) τα παρατιθέμενα στοιχεία κρίθηκαν επαρκή από την φορολογική αρχή προκειμένου **και ο λήπτης προσφεύγων να**

χαρακτηριστεί ως κακόπιστος, καθώς όταν αποδίδεται σε ορισμένο επιτηδευματία η παράβαση της λήψεως τιμολογίου ή δελτίου αποστολής εικονικού, υπό την έννοια είτε ότι δεν έχει πραγματοποιηθεί η συναλλαγή στην οποία αυτό αναφέρεται είτε ότι έχει μεν πραγματοποιηθεί η συναλλαγή, όχι όμως, όπως εμφανίζεται, με τον φερόμενο ως εκδότη του τιμολογίου ή δελτίου αποστολής, η φορολογική αρχή βαρύνεται, κατ' αρχήν, με την απόδειξη της εν λόγω εικονικότητας. Προς τούτο αρκεί, κατ' αρχήν, να αποδείξει είτε ότι ο εκδότης του τιμολογίου είναι πρόσωπο φορολογικώς ανύπαρκτο, δηλαδή, πρόσωπο που δεν είχε δηλώσει την έναρξη του επιτηδεύματός του, ούτε είχε θεωρήσει στοιχεία στην αρμόδια φορολογική αρχή (οπότε ο λήπτης βαρύνεται πλέον να αποδείξει την αλήθεια της συναλλαγής και την καλή του πίστη κατά το χρόνο πραγματοποιήσεώς της), είτε ότι ο εκδότης του τιμολογίου είναι πρόσωπο φορολογικώς μεν υπαρκτό, αλλά συναλλακτικώς ανύπαρκτο (πρβλ. ΣτΕ 505/2012, 1498/2011, 3528, 1184/2010), **οπότε, σε περίπτωση αποδείξεως ανυπαρξίας της συναλλαγής (λόγω του ότι ο εκδότης του τιμολογίου είναι πρόσωπο συναλλακτικώς ανύπαρκτο) δεν είναι δυνατόν να τεθεί θέμα καλής πίστης του λήπτη του εικονικού στοιχείου (βλ. ΣτΕ 1184, 1126/2010).**

Επειδή, προβάλλεται ότι με μη νόμιμη αιτιολογία η φορολογική αρχή θεώρησε την εκδότρια των ένδικων φορολογικών στοιχείων επιχείρηση ως ανύπαρκτη, μολονότι αυτή είχε θεωρήσει βιβλία και στοιχεία. Ο λόγος αυτός είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, διότι, εφόσον εν προκειμένω ο εκδότης των ένδικων τιμολογίων **δεν είχε δηλώσει την έναρξη του συγκεκριμένου επιτηδεύματος (ηλεκτρολογικές εγκαταστάσεις), στα πλαίσια της άσκησης του οποίου εξέδωσε τα ένδικα φορολογικά στοιχεία** (χονδρικό εμπόριο κλιματιστικών μηχανημάτων, χονδρικό και λιανικό εμπόριο ηλεκτρικών οικιακών συσκευών και συσκευών κινητής τηλεφωνίας, χονδρικό εμπόριο δημητριακών , σπορικών , ζωοτροφών , αγροτικών μηχανημάτων, εξαρτημάτων και εργαλείων, παραγωγή προγραμμάτων Η/Υ επί παραγγελία , υπηρεσίες σχεδιασμού υποστήριξης και ολοκλήρωσης συστημάτων λογισμικού), ούτε είχε θεωρήσει βιβλία και στοιχεία για την εν λόγω εμπορική του δραστηριότητα, με νόμιμη και επαρκή αιτιολογία θεωρήθηκε κατ' εκτίμηση και των προεκτεθέντων λοιπών στοιχείων, από τη φορολογική αρχή, η επιχείρησή του (φορολογικώς) ανύπαρκτη, ανεξαρτήτως του εάν ο φερόμενος ως εκδότης είχε κάνει έναρξη άλλου επιτηδεύματος (βλ. παραπάνω) για την άσκηση του οποίου είχε θεωρήσει βιβλία και στοιχεία. (ΣτΕ 505/2012)

Επιπρόσθετα πρέπει να σημειωθεί ότι ο φερόμενος τρόπος εξόφλησης της επίμαχης συναλλαγής με «μετρητά», μπορεί για τη συγκεκριμένη χρήση να μην αποτελεί παράβαση των διατάξεων του άρθρου 18 του Π.Δ. 186/1992 όπως ορθά ισχυρίζεται ο προσφεύγων, όμως ο τρόπος αυτός εξόφλησης δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως αποδεικτικό ή τεκμήριο καλής πίστης.

Επειδή ο ν.2523/1997 θεσπίζει για τις περιπτώσεις αυτές διοικητικές (πρόστιμα) και ποινικές κυρώσεις. «Εικονικό είναι το στοιχείο που εκδίδεται **για συναλλαγή ανύπαρκτη στο σύνολό της** ή για μέρος αυτής ή για συναλλαγή που πραγματοποιήθηκε από πρόσωπα διαφορετικά από αυτά που αναγράφονται στο στοιχείο ή το ένα από αυτά είναι άγνωστο

φορολογικώς πρόσωπο με την έννοια ότι δεν έχει δηλώσει την έναρξη του επιτηδεύματος του, ούτε έχει θεωρήσει στοιχεία ...Εικονικό είναι επίσης το στοιχείο που φέρεται ότι εκδόθηκε ή έχει ληφθεί από εικονική εταιρία, κοινοπραξία, κοινωνία ή άλλη οποιασδήποτε μορφής επιχείρησης ή από φυσικό πρόσωπο για το οποίο αποδεικνύεται ότι είναι παντελώς αμέτοχο με τη συγκεκριμένη συναλλαγή...». Σύμφωνα δε με το άρθρο 5 παρ.10 περ. β ν.2523/1997 «η έκδοση πλαστών ή εικονικών φορολογικών στοιχείων και λήψη εικονικών καθώς και η νόθευση αυτών θεωρείται ιδιόζουσα φορολογική παράβαση και επιβάλλεται πρόστιμο ίσο με το διπλάσιο της αξίας κάθε στοιχείου μη συμπεριλαμβανομένου του ΦΠΑ, εφόσον αυτή είναι μεγαλύτερη των τριακοσίων χιλιάδων δραχμών, σε αντίθετη δε περίπτωση ίσο με το διπλάσιο της ΒΑΣ.ΥΠ.1. Αν η αξία του στοιχείου είναι μερικώς εικονική, το ως άνω πρόστιμο επιβάλλεται για το μέρος της εικονικής αξίας. Όταν δεν είναι δυνατός ο προσδιορισμός της μερικώς εικονικής αξίας το πρόστιμο της περίπτωσης αυτής επιβάλλεται μειωμένο κατά πενήντα τοις εκατό. Η ίδια μείωση ισχύει και για τον λήπτη εικονικού στοιχείου στην περίπτωση που η εικονικότητα ανάγεται αποκλειστικά στο πρόσωπο του εκδότη».

Από τις διατάξεις του νόμου καθίσταται προφανές ότι όταν αποδίδεται η παράβαση της λήψης εικονικών στο σύνολό τους φορολογικών στοιχείων **κρίνεται η συναλλαγή.**

Επειδή στην προκειμένη περίπτωση ο έλεγχος νομίμως βασίστηκε στα συμπεράσματα της από έκθεσης του 4^{ου} Ειδικού Συνεργείου Ελέγχου του Επιθεωρητή και προέβη στην τεκμηρίωση της εικονικότητας της συναλλαγής αναφέροντας στην οικεία έκθεση όλα τα στοιχεία εκείνα που στοιχειοθετούν την φορολογική ανυπαρξία του εκδότη καθώς και το γεγονός ότι δεν ασκούσε ούτε είχε θεωρήσει βιβλία και στοιχεία για την συγκεκριμένη δραστηριότητα «ηλεκτρολογικές εγκαταστάσεις» ενώ επιπρόσθετα η αιτιολογία στο εκδοθέν φορολογικό στοιχείο «ηλεκτρολογικές εγκαταστάσεις» χωρίς να προσδιορίζονται ο τόπος παροχής και οι εργασίες, δεν είναι επαρκής για την φύση της παρεχόμενης υπηρεσίας και για τον τρόπο εξόφλησης **δεν προσκομίστηκε κανένα σχετικό αποδεικτικό που να αποδεικνύει το πραγματικό της συναλλαγής (η οποία άλλωστε δεν εξειδικεύεται)**, πέραν του «εξοφλήθη» που αναφέρεται επί του τιμολογίου το οποίο άλλωστε δεν αποτελεί αποδεικτικό της συναλλαγής. Ακόμα ο προσφεύγων ούτε με την προσφυγή του ούτε με το από υπόμνημα προσθέτων λόγων προσκόμισε αποδεικτικά στοιχεία (συμβάσεις, δελτία αποστολής τοποθετημένου ηλεκτρολογικού υλικού, αποδείξεις πληρωμής, βεβαίωση ηλεκτρολόγου εγκαταστάτη για το κατασκευασθέν έργο κλπ) ή άλλα αποδεικτικά στοιχεία που να αποδεικνύουν **την πεποίθησή του περί νομίμου μη εικονικής εμπορικής συναλλαγής με τον εκδότη του στοιχείου** «.....», τα δε προσκομισθέντα στοιχεία (η με αρ. /2001 άδεια οικοδομής της Διεύθυνσης Πολεοδομίας και η με Α.Π. /2003 Απόφαση του τμ. Βιομηχανίας και Ορυκτού Πλούτου της), ελλειπόντων άλλων αποδεικτικών της με τον «.....» συναλλαγής καθώς και αποδεικτικών που να συνδέουν το επίμαχο τιμολόγιο με συγκεκριμένο έργο, ούτε εξειδικεύουν ούτε αποδεικνύουν το πραγματικό των αναφερομένων στο επίμαχο στοιχείο συναλλαγών. Κατά συνέπεια διαπιστώνεται ΠΛΗΡΗΣ ΑΔΥΝΑΜΙΑ απόδειξης της πραγματοποίησης της συναλλαγής με τον από την λήπτρια

επιχείρηση η οποία δεδομένης της φορολογικής ανυπαρξίας του εκδότη φέρει εκείνη πλέον το βάρος της απόδειξης (νόμιμη αντιστροφή του βάρους της απόδειξης) προκειμένου να χαρακτηριστεί ως καλόπιστη. Κατά συνέπεια των ανωτέρω οι λόγοι προσφυγής που αναφέρονται στην αβασιμότητα των παραβάσεων λόγω μη τεκμηρίωσης της κακοπιστίας του προσφεύγοντος, της ελλιπούς στοιχειοθέτησης των παραβάσεων της υπό κρίση πράξης και της έκθεσης ελέγχου πρέπει να απορριφθούν.

Επειδή, οι ισχυρισμοί του προσφεύγοντος, που αναφέρονται στον τύπο έκδοσης των υπό κρίση πράξεων: α) ως προς την πλημμέλεια της έκθεσης κατάσχεσης και της κλήσης προς ακρόαση είναι αόριστοι καθόσον δεν εξειδικεύονται και συνεπώς δεν επιδέχονται περαιτέρω εξέτασης και β) ότι ο «τόπος διεξαγωγής του ελέγχου είναι αντικείμενο συμφωνίας» ενώ από πουθενά δεν προβλέπεται αυτό (βλ. άρθρο 36 ΚΒΣ), είναι τελείως λανθασμένος. Επιπλέον και συμπληρωματικά, δεν υφίσταται η προϋπόθεση προκειμένου να είναι εξ' αυτού του λόγου οι πράξεις ακυρωτέες, καθώς σύμφωνα με την νέα διάταξη της περ. β' της παρ. 6 του άρθρου 79 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, (όπως η παράγραφος αυτή προστέθηκε με την παρ. 1 του άρθρου 20 του Ν. 3900/2010 και αναριθμήθηκε . ορθώς ως "παράγραφος 6" με την παρ. 2 του άρθρου 65 του Ν. 3994/2011): «6. Σε περίπτωση προσφυγής κατά πράξης ... φορολογικής ή τελωνειακής αρχής : ... β) **Η πράξη ακυρώνεται για παράβαση διάταξης που ορίζει τον τύπο ή τη διαδικασία έκδοσης της πράξης, μόνον αν ο προσφεύγων επικαλείται και αποδεικνύει βλάβη, η οποία δεν μπορεί να αποκατασταθεί διαφορετικά παρά μόνο με την ακύρωση της πράξης**». Επειδή επιπροσθέτως δεν επήλθε βλάβη σε βάρος του προσφεύγοντος καθώς δεν επηρεάστηκε το ύψος του επιβαλλόμενου προστίμου. Κατά συνέπεια οι λόγοι που αναφέρονται στον τύπο έκδοσης των υπό κρίση πράξεων πρέπει να απορριφθούν.

Επειδή ο ισχυρισμός του προσφεύγοντος για την παραβίαση της συνταγματικής αναλογικότητας είναι νόμω και ουσία αβάσιμος καθόσον, σύμφωνα με την αρχή της αναλογικότητας του άρθρου 25 παρ. 1 του Συντάγματος, οι επιβαλλόμενοι από τον κοινό νομοθέτη και τη διοίκηση περιορισμοί στην άσκηση των ατομικών δικαιωμάτων πρέπει να είναι μόνον οι αναγκαίοι και να συνάπτονται προς τον υπό του νόμου επιδιωκόμενο σκοπό. Ένα μέτρο που προβλέπεται από διάταξη νόμου ως κύρωση για παράβαση διατάξεως, τότε μόνο αντίκειται στην αρχή της αναλογικότητας, όταν από το είδος του ή τη φύση του είναι προδήλως ακατάλληλο για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού ή όταν οι δυσμενείς συνέπειες του μέτρου τελούν σε προφανή δυσαναλογία ή υπερακοντίζουν τον επιδιωκόμενο σκοπό (ΣτΕ 2112/1984, 1149/1988, 2153/1989, 268, 393/1993, 990/2004 Ολ., 564/2006, 596/2007, 628/2008).

Είναι σαφές λοιπόν ότι στην υπό κρίση περίπτωση δεν παραβιάζεται η αρχή της αναλογικότητας δεδομένου ότι τα ποσά των προστίμων προβλέπονται στο νόμο (άρθρο 5 του Ν. 2523/1997 Κώδικας Φορολογικών Κυρώσεων) και η φορολογική αρχή προέβη στην επιβολή του με βάση τη διαπιστωθείσα παράβαση. Κι αυτό επειδή το κρίσιμο στοιχείο που διέπει την αρχή της αναλογικότητας είναι η ύπαρξη εύλογης σχέσης μεταξύ συγκεκριμένου διοικητικού μέτρου και επιδιωκόμενου νομίμου σκοπού. Τη σχέση αυτή την έχει σταθμίσει ο νομοθέτης του π.δ. 186/92 και ν. 2523/97, λαμβάνοντας υπόψη τον επιδιωκόμενο σκοπό, που δεν είναι άλλος από

την πάταξη της φοροδιαφυγής, τη σύλληψη της φορολογητέας ύλης και την προάσπιση του δημοσίου συμφέροντος, διαμέσου της εξασφάλισης της καταβολής των οφειλομένων φόρων.

Όπως έχει άλλωστε κριθεί με την πρόσφατη 2402/2010 ΣτΕ, «...όταν η ίδια η φορολογική αρχή, θεμιτώς κατά το Σύνταγμα, εν όψει των αναφερθέντων, δεν διαθέτει διακριτική ευχέρεια να προσδιορίζει το ύψος του προστίμου αναλόγως των ειδικότερων συνθηκών της παραβάσεως, θέμα παραβιάσεως της αρχής της αναλογικότητας ή του δικαιώματος παροχής έννομης προστασίας ως εκ του ότι το δικαστήριο που ελέγχει τη νομιμότητα της σχετικής πράξεως της ως άνω αρχής δεν διαθέτει ούτε αυτό τέτοια εξουσία, δεν μπορεί να τεθεί».

Κατά συνέπεια ο συγκεκριμένος λόγος πρέπει να απορριφθεί.

Κατά συνέπεια των ανωτέρω,

Α π ο φ α σ ί ζ ο υ μ ε

Την απόρριψη της με αρ. πρωτ./2014 ενδικοφανούς προσφυγής και να την επικύρωση της με αρ./2013 ΑΕΠ Φ.Π.Α. διαχειριστικής περιόδου 1-1/31-12-2002 του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ.

Οριστική φορολογική υποχρέωση του υπόχρεου - καταλογιζόμενο ποσό με βάση την παρούσα απόφαση:

Πρόστιμο συνολικού ποσού για την διαχειριστική περίοδο 1-1/31-12-2002 ίσο με 6480,00€ (ίσο με το τριπλάσιο της αξίας του Φ.Π.Α. που παράνομα εξέπεσε ο προσφεύγων ως λήπτης εικονικού φορολογικού στοιχείου βάσει του άρθρου 6 παρ.1 του ν.2523/1997 ίσο με 2160,00€ Χ 3= 6480,00€).

Εντελλόμεθα όπως αρμόδιο όργανο κοινοποιήσει με τη νόμιμη διαδικασία την παρούσα απόφαση στον υπόχρεο.

Ο ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ
ΕΠΙΛΥΣΗΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ α.α.

Σ η μ ε ί ω σ η : Κατά της απόφασης αυτής επιτρέπεται η άσκηση προσφυγής ενώπιον των αρμόδιων Διοικητικών Δικαστηρίων εντός τριάντα (30) ημερών από την κοινοποίησή της με υποχρέωση, επί ποινή απαραδέκτου άσκησης της προσφυγής, επίδοσης επικυρωμένου

αντιγράφου αυτής στην Υπηρεσία μας εντός είκοσι (20) ημερών από τη λήξη της προθεσμίας για την άσκησή της (άρθ. 126 ν. 2717/99).